

Naslov originala:
JESMO LI TO BILI MI
Luiza Bouharaoua

Copyright © 2019 Luiza Bouharaoua
Copyright © 2020 ovog izdanja KONTRAST izdavaštvo

Za izdavača:
Vladimir Manigoda

Urednica:
Jelena Nidžović

Lektura i korektura:
Kontrast izdavaštvo

Dizajn korica:
Jelena Jaćimović

Štampa:
F.U.K. d.o.o.

Tiraž:
500

Izdavač:
Kontrast, Beograd
Klaonička 2, Zemun
e-mail: jakkontrast@gmail.com
kontrastizdavastvo.com
facebook.com/KontrastIzdavastvo
www.glif.rs

LUIZA BUHAROVA

JESMO LI TO BILI MI

KONTRAST

Beograd, 2020.

Ulica mačaka

Trčimo bosu po ulici. *Ne mogu vjerovat da sam se dala nagovoriti na ovo.* Vrući asfalt me grize za kožu, stopala mi se smanjuju. Odvajam se od njega i pokušavam ga prestići. Opet mi je pet i želim ih sve ostaviti iza sebe, imati crne pobjedničke noge. On ne razumije ovu igru, on me samo želi dohvatiti. Dotrči do mene, uhvati me za ruku i gurne u prvi portun.

Crno-bijeli mozaik je hladan. Skupljam prste, izbjegavam dodir, glasno se smijem dok me gura u kut. Portun je jeka šumova koji bride.

– Zašto si bježala od mene? – reče i gurne mi ruku ispod haljine. Sav je radostan, shvatio je da mi se gaćice drže oba boka samo tankom vrpcom. Tijelo mi je toplo, a stopala hladna. Ne zna on da su mi stopala uvijek hladna. Užitzkom djeteta koje je upravo pobijedilo odmata me igrom kažiprsta i palca, pažljivo kao poklon, i sprema moje gaćice u džep. *Ne mogu vjerovat da će me neko jebati u mojoj ulici.*

– Jebati? Kako mi možeš tako nešto reći? – gleda me kao da sam mu upravo opsovala majku. Lijeno protegnem gola leđa.

– Pa šta sam rekla? – pitam ga dok trčim za nekim hladnim, skrivenim djelićem lancuna. Žega me pritišće duboko u madrac. Vani cvrčci luduju.

– Čuješ ti sebe? Rekla si da te jebem. Ja tebe ne jebem. Ja s tobom vodim ljubav.

– Otkad si ti tako osjetljiv na riječi? – pitam ga zajedljivo.
– Jesi i prvi put sa mnom vodio ljubav? – dižem se iz kreveta i ostavljam ga namrštenog, glave naslonjene na desnu ruku.

Odlazim bosa u kupaonicu, volim kad mi pločice hlade stopala. Njega žvircira to što su mi stopala uvijek hladna, često i ljeti. Preskačem tapetić i prislanjam usne na vrh špine, kapljice vode klize mi niz bradu. Kroz otvoreni prozor čujem ženski glas isprekidan nečim između jecaja i psovke. Ovo je ulica u kojoj nijedna žena ne govori ispod glasa. Skupljam haljinu s kuhinjskog poda i, na izlasku, palcem povlačim japanke. Ne smijem zaprljati noge, ljutit će se.

Dok prelazim kratko dvorište osjećam svoje golo tijelo ispod haljine, hodam kao da skrivam tajnu. Na maloj nizbrdici koja vodi u portun niske kuće nasuprot mojoj nalazim Saru. Negdje ispod njenog koljena bijelo-žuta kost viri iz crvenog, živog mesa. Sram me je jer ju gledam iznutra.

Susjedi se skupljaju i zatvaraju krug oko nje. Gledam je i pokušavam prepoznati, sjećam se dana kada je došla. Na putu do matičara u lijevoj je ruci nosila buket, a u desnoj smotuljak koji danas ima petnaest godina. Bila je niska, a opet vitka, duge narančaste kose pune bijelih tratinčica, a sad je tusta i opet pijana. Pored mene se provlači liječnik. Netko od dežurnih dušobrižnika dobro skrivenih iza rešetaka svojih škura, netko od nezasitnih popisivača naših grijeha i svađa uzeo je pauzu među činovima i nazvao hitnu.

Masa me dodiruje, trljaju se o moje ruke, leđa. Dok se povlačim, moja koža upija njihov znoj, vonj njihovog daha, miris ručka u njihovoj kosi.

– Jesi vidila šta je bilo?

– Skroz slučajno sam izašla na ponistru. Sara je skočila kroz prozor. Bit će da su se opet svadili.

Prozor njihove kupaonice izdiže se samo metar iznad male uzbrdice što vodi van iz ulice. Mjerim Saru dok je podižu na nosila – dvaput je veća od prozora kroz koji se provukla. Mislila sam da se samo mačke mogu tako stisnuti u bijegu.

Sve škode sad su otvorene, počinje molitva svakodnevici. Odlazim u svoju sobu ljuta jer su mi stopala u japankama vrela i ljepljiva. Shvaćam da to što sam ispod gola i nije neka tajna.

– Pa di si ti više? – on je još uvijek namršten. Navučem gaćice ispod haljine i na izlasku iz sobe kažem:

– Nemoj me jebat.

Zid uz koji me pritišće ugodno je hladan, a vani je još uvijek zvizdan. Snažan je. Nije ni visok ni zgodan, ali je snažan. Osjećam se lagano dok me drži ovako u zraku. Hladni zrak što se izdiže iz kamena škaklja mi nožne prste. Pomislim kako sigurno smiješno izgleda s hlačama oko gležnja i glasno se nasmijem. U pokušaju da mi začepi usta on izgubi ravnotežu i padne na pod. Ja se dočekam na noge. Meko mu priđem i pružim ruku, a on je uzima i smije se. Dobro je, nalazi nekog humora u svemu ovome. Privlačim ga sebi i ljubim u vrat. Osjećam slanost njegove kože pod jezikom. On me poljubi u usta i s osmijehom kaže:

– Zbog tebe ću najebat.

– Sad si najebala! – čujem ga kako viče.

Još prije pola sata slavili smo Novu godinu. Moja mama uzima mene i Nina za ruku i odvodi nas u drugu sobu. Krhotine porculana mi pucketaju pod novim crvenim cipelicama. Nino je tužan. Mislim da je tužan. Stupa kao mali vojnik, ni ne gleda me. Ja sam tužna, ali ne želim mu to pokazati. Promatram ga, on je moj priručnik za ponašanje. Njemu je osam, meni je pet. Mi smo najbolji prijatelji, iako o tome ne govorimo. Ja mu se divim – on sve zna i može, već i u školu ide. Mama sjeda s nama na pod i

pokušava nas zabaviti. Nino zuri u svoj kamion. Mrk je i šuti. Mislim da ni njemu nije jasno što se dogodilo. Mislim da je ljutit, jer se opet dogodilo.

Iz kuhinje se sad čuje samo šapat. Ninov djed zatvorio je vrata. Zadnje što sam vidjela bila je njegova naborana ruka koja je zgrabila šaku Ninovog tate kad je zamahnuo prema licu njegove mame. Nino se pretvara da se igra. Ja se pokušavam sjetiti.

Nino i ja igrali smo se oko stare keramičke peći na drva. Ponosno mi je pokazao kako drvo gori u peći. Bio je sretan što je tako odrastao da smije otvoriti vratašca i gurnuti drvce unutra. Obrazi su mi se žarili od topline. Odrasli su sjedili za stolom i glasno se smijali, a onda je Ninova mama prošla kroz vrata. Nasmijala se glasnije nego svi drugi, gotovo mijauknula. Nitko je nije pogledao. U idućem trenu vidjela sam njezine duge crvene nokte kako grabe kockasti stolnjak i naglim pokretom ruke izvlače ga kao u cirkusu, ali njen trik nije uspio. Novi porculan odletio je u zrak, svi za stolom naglo su skočili na noge. Hrana se zalijepila po zidovima, preplavila pod.

Vatromet razbijenog porculana ispunio je prostoriju. Onda više ništa nisam vidjela. Ninova mama je svojim dugim prstima iščupala luster.

Ninov tata projuri pored nas. Neko vrijeme slušam njegove korake kako udaraju stepenice u portunu. Nino se ni ne osvrne. Pretvaramo se da se igramo s mojom mamom čiji pogled neprestano bježi prema kuhinji. Tu večer spavamo na kauču u njihovom dnevnom boravku. Moja mama i Ninov djed dugo u noć metu komadiće porculana s poda. Mislim da sam tu noć čula Nina kako plače.

Dva mjeseca kasnije moj se najbolji prijatelj odselio zajedno sa svojom mamom. Vidjela sam ga još jednom nakon godinu dana, na skromnoj vjenčanoj ceremoniji. Taj isti dan dobili smo nove susjede. U njihov stan uselili su se njegov svježe oženjeni stric, njegova žena Sara i njihova beba.

Izlazimo iz portuna i penjemo se uzbrdicom. Podižem pogled prema malom prozoru i vidim ravno u Sarinu kupaonicu. To je tako u ovoj ulici. Šutim dok prolazimo pored moje kuće, on ionako ne zna da ja tu živim. Usporavam na vrhu ulice.

– Kad ćeš mi vratit gaćice? – pitam.

– Kad mi kažeš nešto o sebi – odgovori mirno.

– Šta?

– Ime – kaže, pa prekine samog sebe – ne ime, nešto bolje. Nešto šta svi ne znaju.

– Znaš li onaj portun u koje smo bili?

– Onaj u kojem smo se maloprije jebali – potvrdi.

– Da, taj – kažem i osjetim da možda i mogu u sebi skriti tajnu.

– Ja živim nasuprot.

Pogleda me iznenađeno i nasmije se.

– Još. To nije dosta.

Namjesti moje gaćice u džepu i pogleda me ravno u oči. Postavio je izazov, na meni je red. Pogledam niz ulicu što isparava sjećanja na popodnevnj ovari pa kažem:

– Kad mi je bilo tri godine izgubili su me, ostala sam sama dvije ulice dalje. Nikad prije nisam sama prešla cestu. Ne sjećam se koliko sam dugo stajala i gledala ulicu koju treba prijeći prije nego sam shvatila da pored mene stoji žena. Ne sjećam je se. Možda zato jer me nijednom nije pogledala, ali ipak sam shvatila što trebam napraviti. Kada je zakoračila preko ruba, ja sam krenula za njom, korak po korak sve dok nisam prešla cestu. Tako sam se sama vratila kući.

Neko me je vrijeme gledao blago kao da mi čita novine uz doručak.

– Zeleno je – rekao je, uzeo me za ruku i poveo na drugu stranu ulice.

Suhi morski konjić

Plava kolovoška večer spustila se na predgrađe i ulicama je strujao topli zrak, posljednja uspomena na ljeto u kojem smo mama i ja otišle od kuće. Ostavile smo za sobom svoj dom u centru i došle živjeti kod tete na rub grada.

Bilo je čudno to predgrađe u kojem je teta živjela. Iako je njezina zgrada bila posljednja u nizu od sedam jednoličnih betonskih zdanja naguranih na sitnom komadu zemlje, nikad nisam vidjela ni jedno dijete da se igra ispred zgrade. Zapravo, rijetko sam vidjela i odrasle kako izlaze. Iza tetine zgrade nalazila se livada na kojoj je raslo sitno divlje cvijeće. Desetak metara dalje, iza visoke drvene ograde čija vrata nisam uspjela naći, izdizala se kuća na nekoliko katova. Siva i još neožbukana, s mnoštvom balkona bez ograda, podsjećala me na nedovršenu tvrđavu.

Na dan našeg dolaska, dok su mama i teta vadile iz auta ono malo stvari što smo ponijele sa sobom kad smo otišle, igrala sam se oko velikog čempresa što je osamljen stajao na pola puta između ulaza u zgradu i ograde koja je skrivala donji dio kuće. Popela sam se na prve grane u nadi da ću vidjeti što ograda skriva kad sam u granama čempresa, daleko izvan svojeg dosega, ugledala morskog konjića. Zagrlila sam rukom kvrgavo deblo i nogama potražila uporište. Oslonjena na dvije tanke grane protegnula sam čitavo tijelo i ispružila ruku visoko u zrak. Na trenutak su ga moji prsti dotakli, ali onda sam kliznula i pala na travu. Bio je tako suh da se činio gotovo drven, ali nije bilo sumnje – bio je to pravi morski konjić. Sjećam se da sam još neko vrijeme sjedila u travi i pitala se kako se netko može tako izgubiti da završi daleko, daleko od mjesta kojem pripada, baš kao taj morski konjić u granama čempresa.

Tetin je stan bio sićušan. Osim kuhinje sa stolom koji je ostavljao mjesta za samo tri stolice, uskog hodnika i kupaonice, teta je imala još samo jednu sobu pa su njih dvije odlučile da ćemo mama i ja spavati na pomoćnom ležaju koji smo kasnije jedva nagurale ispod prozora. Kad smo se smjestile, mama je sjela za stol i s tetom započela razgovor koji je s prekidima trajao gotovo cijeli sljedeći tjedan.

Dani su imali uvijek isti ritam. Ona i mama pile su kavu, kuhale i razgovarale, a ja sam se igrala ispred zgrade, sama. Polako sam se naviknula na sve, i na mali stan, samo se nikako nisam mogla naviknuti na to da smo ponekad noću morale zatvarati prozore zbog teškog smrada koji je dolazio iz tvornice. S prozora nismo mogle vidjeti tvornicu, ali smo znale da je blizu, jer smo je mogle namirisati u toplim ljetnim noćima.

Iz majčinog i tetinog razgovora shvatila sam da u njoj deru kožu životinjama pa bi me taj miris svaki put rastužio. Bilo mi je žao ljudi koji su tako očajni i nesretni u svojoj koži da su morali tražiti tuđu. Kad sam mami objasnila zašto sam tužna, ona me pogladila po glavi i rekla da sam to s tvornicom skroz krivo shvatila. Onda je dodala, onako više za sebe:

– Ne možeš van iz svoje kože ma koliko se trudiš. Tvornica nije radila baš tu zadnju noć u kolovozu, prozore smo mogle držati širom otvorene i pustiti mlaki noćni zrak da strujanjem ublaži vrućinu usijanih zidova.

Te noći nisam uspjela zaspati pa sam zurila u komadić neba kroz otvoreni prozor. Nešto me u napetoj tišini noći držalo budnom, baš kao i prigušeni glasovi majke i oca dok smo još bile kući. Ipak, nisam skrila glavu pod jastuk kao inače nego sam ustala i kleknula na kraj kreveta, cijelo vrijeme pazeći da ne probudim mamu. Naslonila sam bradu na prozorsku dasku i vidjela ih prvi i zadnji put.

Stajali su na najvišem balkonu osamljene kuće ograđene visokom ogradom, vitki i savršeni kao moje lutke Ken i Barbie. Snažno svjetlo iz unutrašnjosti kuće probijalo se kroz spuštene rolete i pisalo po njihovoj koži kao po praznom platnu. Oboje su bili pot-

puno goli. Barbie je stajala na samom kraju balkona i vršcima prstiju dodirivala rub. Ken je bio metar iza nje. Sve je na njegovom tijelu govorilo koliko je moli da to ne učini, ali nijedna njegova riječ nije dopirala ni do nje ni do mene. Noć je bila lišena svega osim njihovih tijela sklopljenih od svjetla i sjene i napete tišine.

Ne pamtim koliko je to trajalo, ali nisam mogla skinuti pogleda s njih. On se mijenjao iz minute u minutu. U jednom bi trenutku bio nježan, polako bi joj prišao i pokušao joj staviti ruku na rame, u drugom bi se odmaknuo i ljutito podigao ruke u zrak. Zatim bi se provukao ispod napola spuštene rolete na vratima pa bi se za trenutak opet vratio i tijelo bi mu se grčilo od ljutnje. Ona se nijednom nije pomaknula. Stajala je na rubu savršena, nepomična i odlučna da tu zauvijek ostane.

U nekom trenutku, mama se probudila i našla me kako gledam kroz prozor. On je baš tada opet izašao i sve je trebalo krenuti ispočetka. Kad ih je vidjela, prošaptala je:

– Nemoj to gledat.

Onda me zagrlila i ušuškala u krevet.

Te sam je noći sanjala, Barbie. U mojem snu nije ostala na rubu. Kad je on zadnji put izašao, okrenula se, pogledala ga i skočila. Njezino vitko golo tijelo poletjelo je u zrak, odletjelo daleko od balkona, preskočilo ogradu i meko se dočekalo na noge. Pogledala ga je zatočenog gore na balkonu, nasmijala se i bosonoga otrčala preko livade.

Kad sam se ujutro probudila, našla sam mamu kako sjedi na rubu kreveta. Očiju još ljepljivih od sna upitala sam je:

– Je li pobigla?

– Ko, Lucija?

– Je li ona žena skočila, mama?

– Nije, dušo, nije.

– Ali vidila sam je. Skočila je i pobigla je i odskočila je u zrak ka balun.

– Smiri se – rekla je mama – sanjala si. – Vidila sam da je ušla u kuću čim si zaspala.

Zagrlila sam je i zaplakala.

Tog je popodneva mama objavila da se vraćamo kući. Kad smo se spakirale i bile spremne za polazak, spustila sam se ispred zgrade provjeriti morskog konjića. I dalje je bio tamo, visoko među granama.

Okus čokolade

Plavo i crveno svjetlo reflektora igralo se po stolu pretrpanom praznim pivskim bocama. Posljednje pune zvonko su se sudarile u još jednoj zdravici za Nina.

– Čestitam, prijatelju! Prvog te slomilo. Za našeg Nina koji se iduću subotu ženi. I za Tanju.

– Za Nina i Tanju! – odzvonilo je kafićem. Nasmiješeni Nino je ukrstio bocu piva s dečkima.

Zvuk zveckanja boca popratio je zvuk poruke. Otpio je gutljaj i izvadio mobitel iz džepa.

– Evo ga na! Već je počelo – nasmijao se Zoran i potapšao ga po ramenu. Večeras će iz njega eruptirati vatromet fora, osjećao je.

Na ekranu je pisalo: *Ljubavi, kad ćeš doć?*

– Dobra večer – rekla je ljubazno vitka cura, valovite kose i preplanulih ramena, prilazeći stolu. Nino je podigao pogled i odsutno zurio u nju sve dok ga nije preplavio osjećaj da je našao nešto što je davno izgubio i zaboravio da je izgubio.

– Večeras promoviramo pivo koje pijete – rekla je. Nino ju je jedva čuo, promatrao je njezine ruke, koljena i oči, kao da na njezinom tijelu traži uporište, pokušava raspoznati nešto što svijetli u daljini.

– Samo ostružete strugalicu i dobijete majicu, privjesak za ključeve ili novu rundu.

Zažmirio je ne bi li bolje fokusirao to svjetlo i onda mu je sinulo:

– Luce, jesi to ti?

Lucija stoji u plicaku i gleda more kako joj se igra oko gležnjeva, zrak ima slatkasti miris ulja za sunčanje, tijelo su joj prošli ježurci. Nervozno trlja plastičnu rukavicu o rebra i puna nepovjerenja gleda prema horizontu. Nino utrčava u vodu, kapljice lete zrakom i lijepe se za njezina mršava prsa.

– Ajde, amo u more – povikne i skoči na glavu.

Za trenutak izranja kao mala podmornica – prvo disaljka pa njegova mokra čupava glava gotovo cijela prekrivena očevom maskom za ronjenje. Sav je sretan jer ima „ful opremu“. Lucija ostaje u plicaku, ne može njemu priznati da se boji dubine.

– Ja sam u tvojin godinama zna plivat – dobaci joj Nino prijekorno pa uz glasno praskanje i lamatanje rukama dopliva do nje, onako, baš po muški. Lucija se zapita što je sve to propustila u svojih pet godina i kako će ikad doći njegovih osam.

– Ajde, amo. Neće ti bit ništa, imaš mišice.

– Ne bojin se ja. Samo mi je malo ladno.

Nino pogleda njezino žgoljavo naježeno tijelo, uoči nervozno trljanje rukavice o rebra pa prihvati igru:

– Je. Malo je friško. Ajmo se igrat, pa ćeš se zgrijat. Puna olakšanja, Lucija izađe iz mora i pričekala Nina, koji otrči do obližnjeg šumarka iz kojeg Lovre i Tonka budno prate malog ronioca i njegovu vjernu sjenu. Lucija gleda u more koje se lijeno penje do njezinih prstiju pa se povlači natrag niz žalo. Okrene se i zaslijepljena svjetlom ugleda Nina kako stoji iznad nje. Čini joj se da je visok sve do sunca. On sjedne, mahne špilom karata i upita:

– Oćemo bacit na karte?

– Ali ja ne znan igrat karte – reče Lucija posramljeno.

– Sad ću ti ja sve objasniti – kaže Nino i počne brzo miješati karte, sretan jer mu se ukazala prilika da pokaže svoju spretnost. Od žustrine mu nekoliko karata izleti iz špila i razleti se po žalu. Oboje skoče na noge i potrče za njima. More povuče jednu od

karata za sobom. Lucija se zatrči u plicak i za trenutak zabrinuto položi natopljenu kartu pred Nina.

– Nema veze – reče on mirno – ta nam ne treba. Lucija odahne i lekcija počne. Žarom iskusnog igrača Nino joj objašnjava razliku između bati i špadi kad na njega nasrne Tonka naoružana kremom za sunčanje. Ne stigne se ni okrenuti, a ona već na njega nanosi debele slojeve bijele viskozne tekućine.

– Miruj! – reče strogo kad se počne vrpeljiti.

– Teta Tonka... – procijedi i pokuša nastaviti, ali ona se ne da smesti.

– Pogledaj ti ramena! Cili ćeš izgorit ako te ne namažem! – reče i nastavi pomno utrljavati kremu u Ninove lopatice. Za trenutak je bijel od glave do pete. Tješi ga samo to da Lucija sad ne može vidjeti koliko se zacrvenio. Tonka brzo namaže i nju pa izda zapovijed:

– Lucija, uzmi šugaman! Karte možete igrati i u ladu – onda uhvati Nina za podlakticu i krene s njim prema maloj šumici u kojoj cvrčci neumorno luduju. U plavom hladu šumarka, Nino i Lucija sjednu na bodljikavi tepih od borovih iglica.

– Amo kartaši, vrime je za marendu – reče Tonka i gurne im u ruke veliku krišku bijelog kruha bogato namazanog paštetom koja se na krajevima već topi od vrućine. Nino jede brzo, tako brzo da jedva stiže žvakati:

– Zašto se partija mora prikinuti zbog marende? Ka da sam mala beba.

Lucija jedva stigne načeti koru svoje kriške, a Nino žurno nastavi svoju lekciju iz briškule, sav umazan paštetom oko usana i po nosu.

– Jednom kad budeš igrala dobro ko ja, naučit ću te mote pa ćemo igrati u paru.

Lucija ne kaže ništa, samo ga začuđeno gleda ispod gustih trepavica dok on podiže obrve, miga jednim pa drugim okom, pući usne i ponavlja: – As, kralj, fanat, trica, as, fanat, kralj, trica.

– Ajme meni šta si se izlital! – začuje iz dubine hlada Tonkin glas sekundu prije nego se ona obruši papirnatom maramicom

na njegovo lice i počne ga uporno trljati ne bi li uklonila trag skorene paštete s obraza i nosa. Kad shvati da nema druge, uhvati ga za ruku i osovi na noge:

– Idemo te oprat u more.

Iako ga vuče za podlakticu, Nino zbunjeno kaska za Tonkom slegnutih ramena, siguran da mu ona ozbiljno narušava autoritet.

Potpuno zbunjena, Lucija je pokušavala riješiti nepoznanicu koju je za nju predstavljalo lice momka koji ju je upravo prepoznao.

– Nino. Sićaš se?

– Nino – jedva je izustila, a on je već izgurao Zorana čija je glava pod teretom pića na trenutak klonula na prsa, uhvatio ju je nježno za podlaktice i odmaknuo se korak-dva.

– Vidi je!

– Nino? Ne mogu virovat da te nisam pripoznala! – rekla je i osjetila kako Ninov pogled obavija njeno tijelo.

Nino ju je gledao dugo i zamišljeno kao da na njoj pokušava pronaći sličnost sa slikom u svojim mislima. Žgoljavo tijelo djevojčice se tijekom ovih godina promijenilo, popunilo i proteglo. Koljena, koja su joj uvijek bila oguljena, jer se svugdje za njim verala, odavno su zacijelila i sad su provirivala iz suknjice koja joj se čvrsto privila uz bedra, kao nekoć ona za njega kad bi je vozio na biciklu.

– Otkad se nismo vidili! Di si bia? Šta ima s tobom? – nizala je.

– Narasla si. Mislin, odrasla si. Skroz – ponavljao je Nino odsutno, ne ispuštajući njezine ruke.

Zoran, naglo pribran, uskomešao se zbog ovog iznenadnog susreta zajedno s ostalim prijateljima pa procijedio:

– Moga si nas i upoznat.

Nino je brzo izdeklamirao: – Ovo su moji prijatelji. Ovo je Lucija, prijateljica stara.

Lucija se nije ni stigla rukovati sa svima, a on ju je već obasuo pitanjima:

– Šta ti radiš tu? Radiš? Studiraš?

– Radim. Mislim, studentski je posa. Studiram. A ti? Šta ti radiš tu?

– Slavimo zadnje dane njegove slobode – ubacio se opet Zoran osjetivši priliku da iskoristi jednu od svojih šala.

– Ženim se iduću subotu – potvrdio je Nino.

– Čestitam! – viknula je Lucija i omotala mu ruke oko vrata.

Osjetio je kako se toplo žensko tijelo privija uz njegovo i kako mu koža prima na sebe njezin otisak kao spužva. Skupio je prste i položio dlan u uski usjek između njezinih lopatica, kao da uzima već poznatu mjeru.

Svi su prsti na Ninovoj ruci uposleni. Partija je gotova, a on je zaokupljen napornim zadatkom zbrajanja punata. Lucija napeto iščekuje rezultat. Lovre, koji cijelo to vrijeme promatra mali kartaški par preko ruba *Slobodne*, spusti naočale na trbuh i upita:

– I? Ko je pobijedija?

Nino broji pa broji. Prvo na prste jedne, pa na prste druge ruke, kao da ne vjeruje ni glavi ni prstima, i na kraju u nevjerici izusti:

– Luce. Za jedan punat.

– Bravo, Luce! – reče ponosno Lovre i pogladi je po kosi koja se nakovršala od soli.

Lucija ne kaže ništa, samo se zagleda u Nina. Svjestan što je na kocki, Lovre odloži naočale na tlo, digne se na noge i svečano pruži Ninu ruku:

– Bravo, majstore! Kakav si ti učitelj!

Nino osjeti kako mu čvrsti stisak djedove ruke vraća na trenutak izgubljeni ponos. Zabaci ramena natrag, priđe Luciji i potapša je po ramenu: – Bravo, Luce.

Lucija ostane tiha i samo upija njegov ponosni pogled.

Lucija i Nino ubrzo ispušu njezine rukavice, pakuje njegovu ronilačku opremu i karte, pa ona otrči mami da se presvuče. S vrha velike slamnate torbe Tonka izvuče bijelu haljinicu i zakloni je do nosa roza ručnikom. Skrivena iza debelog sloja frotira koji drži sigurna ruka njezine mame, Lucija se svuče. Mokre crvene gaćice padnu na bijelo žalo. Tjerana nekom nepoznatom neugodom, Lucija se osvrne preko ramena i susretne s Ninom oči u oči. Prestrašen, on skrene pogled, a ona brzo navuče gaćice pa haljinicu.

Iscrpljena od sunca, Lucija zaspe na stražnjem sjedištu čim izađu na glavnu cestu. Glava joj samo klone Ninu na rame. On nježno nasloni svoju glavu na njezinu kuštravu kosu i cijelim putem kući pazi da je ništa ne prene iz sna.

Dok Tonka parkira žutog Stojadina u malom dvorištu nedaleko od njegove kuće, Ninu sine zamisao zbog koje ne može dovoljno brzo prehodati pedesetak koraka koji ga dijele od ulaznih vrata. Utrči u svoju sobu, izvuče iz ladice novac koji mu je djed poklonio za rođendan i otrči do trafike na vrhu ulice. Ozaren objasni gospođi da je danas važan dan jer ga je Lucija pobijedila na kartama, a on ju je naučio igrati. Gospođa mu sa smiješkom vrati kusur i on požuri niz ulicu.

Vrata Lucijinog dvorišta su zaključana. Nespreman na ovaj ishod, Nino neko vrijeme razočarano korača naprijed-nazad i onda se dosjeti. Zavuče svoju mršavu ruku gotovo sve do ramena u mali procjep između teških željeznih vrata i mlakog betona i ostavi svoje iznenađenje.

– Ajde, sve mi ispričaj! – rekla je Lucija i naslonila se preko malog mramornog stola da joj ništa ne promakne.

– Di da počnen? – rekao je Nino i negdje iza sebe začuo šuškanje svojih prijatelja. Znao je da ga promatraju i da im ništa nije jasno.